

Planas B

Sistemos revoliucija vardan tikrosios Naujosios tvarkos

Įvadas

Įsivaizduokite, kad yra toks turto mokestis, kuris sudarytas taip, kad valdantis du milijonus eurų, dėka to mokesčio gauna daugiau pajamų, nei tas, kuris turi tik vieną milijoną. Kita vertus, tie, kurie neturi jokio vertingo turto, privalo kiekvienais metais sumokėti 10 000 eurų turto mokesčio.

Mes įsitikinę, kad kiekvienas, kuris atvirai pasisako už panašų mokestį, negautų didelio žmonių palaikymo, nebent jam pavyktų tą mokestį užmaskuoti taip, kad tik vienetai suprastų jo esmę.

Iš tikrųjų mes jau seniai gyvename pagal panašią mokesčių sistemą, tik vadiname tai ne mokesčiu, o monetarine sistema. Be jokių abejonių, mūsų monetarinėje sistemoje yra įdiegtas būtent toks efektas. Ir tik savo konstrukcijos dėka, jis sąlygoja milžinišką, nuolat augantį pinigų srautą iš Stropuolių pas Turtuolius. Toks lėšų paskirstymo būdas yra procentinės (lupikiškos) monetarinės sistemos bei lėšų įsisavinimo ir paskirstymo būdų pasekmė.

Lupikiškas procentas, paslėptas po mūsų kasdienėmis išlaidomis būtiniausiems dalykams pragyvenimui, sudaro apie 40 %. Iš pirmo žvilgsnio šis skaičius gali pasirodyti kiek perdėtas, tačiau, nežiūrint į visokius mokslinius tyrimus, kurių dėka buvo nustatytas šis skaičius, jo tikslumu galima įsitikinti ir pasiskaičiavus asmeniškai. Juk vien tik gyvenamo ploto nuomos kaina susideda iš procentų, bet procentai yra dar ir mokesčiuose bei kitose rinkliavose. Dėl jų pakyla likusios kainos, kadangi kiekvienas gamybos grandinės dalyvis privalo įtraukti į galutinę savo produkto vertę, kredito paimto produktui gaminti kainą – lupikišką procentą, kas lemia produkto pabrangimą.

Eilinė šeima išleidžia pragyvenimui apie 25 000 eurų per metus ir taip sumoka apie 10 000 eurų procentams, jei jos pajamos nėra sudarytos iš tų procentų. Jei šeima valdo pelningai investuotą kapitalą, įvertintą nuo pusės iki milijono eurų, tai iš jų gauna pakankamai pajamų, kad nedirbant apmokėtų anksčiau minėtą mokesčio prievolę. Jei šeima tokio kapitalo neturi, jai tenka užsidirbti šiai mokesčiai prievolei, nežiūrint į tai, kad šeima neturi jokių skolų bei kreditų.

Juo labiau (žemyn) pagal pajamas žmogus nutolęs nuo kritinės pusės milijono eurų kapitalo ribos, juo daugiau jis turi išleisti savo rankomis uždirbtų lėšų procentams apmokėti, o skolų bei kreditų buvimo faktas įtakoja tik tų išmokų dydį. Ir atvirkščiai – kuo labiau į viršų jis yra nuo šio barjero, tuo daugiau neuždirbtų pajamų gauna nuo procentų.

Šie finansų srautai didėja priklausomai nuo asmeninio turto dydžio, kai pavyzdžiui, turėdamas turto už milijardą eurų, per metus žmogus gauna pajamų, lygių 50 jo paties namų vertei. O juk šios pajamos turi būti kažkieno uždirbtos, tų žmonių, kurie dėl tokio lėšų persikirstymo negaus jokios naudos.

Neuždirbtas tokio tipo pajamas kiekvienoje valstybėje garantuoja atitinkamas valdymo aparatas, prižiūrintis finansinės sistemos funkcionavimą ir sudarantis sąlygas (jei reikia ir panaudojus prievartą) šalies gyventojų teisių bei pareigų vykdymui. Valstybė šios sistemos atžvilgiu yra ne konstruktorė, o bendrininkė. Kiekvienas valstybės tarnautojas turi žinoti savo funkciją, taip pat paklausti savęs, kas vis dėlto yra tikroji valdžia šalyje? Ar tauta, kaip tai skelbia Vokietijos Konstitucijos 20 str. antra dalis, ar veikiančios finansų sistemos konstruktoriai, kas iš esmės prieštarauja visiems konstituciniams principams?

Jei paskaičiuotume metinį viso kapitalo srautą, esantį tik federalinės Vokietijos valdžios kompetencijoje, kuris juda iš Stropuolių pas Turtuolius, tai - jis viršytų federalinį biudžetą už tą patį laikotarpį. Jei 40 milijonų šeimų vidutiniškai nuo 25 000 eurų pajamų sumoka po 10 000 eurų (40 %) į finansų sistemą, tai gaunasi pritrenkianti 400 milijardų eurų suma per metus, apie kurią reiktų diskutuoti išsamiai, o ne laikyti tai normaliu reiškiniu.

Matant šiuos skaičius tampa aišku, kaip lengva būtų finansuoti tokius dalykus, kaip pvz., visų mokesčių panaikinimas, įvedant besąlygines bazines pajamas kiekvienam piliečiui. Panaikinus mokesčių administraciją, kuri pasidaro nereikalinga, visuomenei prireiktų daug mažiau išlaidų esant aukštesniam pragyvenimo lygiui.

Tačiau ši tema – absoliutus tabu, bent jau tarp sisteminių politikų, gavusių savo šiltas vietas finansinių verteivų bei MIP savininkų palaikymo ir stūmimo dėka, ir jas (vietas) prarastų greičiau, nei spėtų ištarsti žodžius „sistemiškas formavimasis“, jei tik išdrįstų paliesti lupikiškojo procento temą. Lupikiškasis procentas tai – neliečiama „Šventa karvė“, nuo kurio MIP ir politikai laikosi per patrankos šūvį, nors kaip tik joje ir slypi vienintelė visų artėjančios finansinės krizės simptomų priežastis.

Monetarinė lupikiškojo procento sistema yra finansų judėjimo nuo Stropuolių link Turtuolių variklis. Tačiau, paskutiniu metu jis ėmė strigti, kas mums aiškinama kaip „finansinė ir ekonominė krizė“. Tik ar iš tikro mes turime reikalą su finansine krize? Juk pinigų masė yra milžiniška kaip niekada! Apie jų trūkumą nėra reikalo net kalbėti! Tokios pat būklės ir ekonominė krizė, juk produkcijos šiais laikais pagaminama daugiau, nei kada nors anksčiau. Ekonomikoje matomas prekių ir paslaugų perteklius. Pastaruoju metu sunku rasti pirkėją tam, kas be paliovos gaminama šalyje. Ir tai jie vadina ekonomine krize? Niekur nesugriuvo fabrikai, o parduotuvės kimšte prikimštos. Tikros ekonominės krizės atrodo visiškai kitaip. Tarp mūsų skaitytojų neabejotinai rasis tų, kurie asmeniškai jas yra išgyvenę.

Krizė atsiranda išskirtinai toje sistemoje, kur vykdomas nepaliaujamas finansų pumpavimas iš apačios į viršų. Mūsų monetarinė sistema vos išgali susidoroti su šia jos funkcija, kadangi paskirstymas pasiekė tokį dydį, kurio sulaikyti teisinės valstybės įrankiais tampa neįmanoma.

Norėdami pratęsti šios matematiškai pagrįstos ir neišvengiamos, sistemos griūties gyvavimą, jos šeimininkai dabar vis smarkiau veržia virvę ant mokesčių mokėtojų kaklų, patraukdami iš kelio teisinę valstybę.

Išsireiškimas „Alternatyvos nėra“ yra naudojamas tų, kurių privilegijos išsaugomos, jei tik sistemos klausimas nepatenka į visuomeninio aptarimo lygį.

Politinės visų sisteminių partijų figūros mato išeitį vis didėjančiame ekonomikos augime, kurio dėka sparčiai didėjanti skola privalo būti pagrįsta vis didesniu ekonominių vertybių kiekiu. Ir tai vyksta neatsižvelgiant į pasekmes nei mūsų pačių, nei mus supančios aplinkos atžvilgiu, ir yra palaikoma visų taip vadinamojo Bundestago partijų.

O dabar įsivaizduokime, kad greitai metu ši sistema iš tikrųjų subyrės. Kas ją pakeis? Didelė tikimybė, kad elitas bandys paleisti tą pačią sistemą iš naujo, kad ji po kelių kartų vėl žlugtų. Todėl mes su jumis šiandien esame istorinėje kryžkelėje. Mūsų pareiga – artėjančio kracho akivaizdoje sudėlioti tikros Naujosios tvarkos gaires.

Plano B, sukurto „Žinių manufaktūros“, tema ir yra aprašymas, kaip atrodys ta Naujoji tvarka ir kokiomis lėšomis bei keliais ją pasieksime.

1. Esama padėtis

Prieš pereinant tiesiogiai prie Plano B, susidedančio iš tikslo ir būdų jam pasiekti, norėtumėme pradžia trumpai nupasakoti šiandienos padėtį ir šiuo metu stebimų simptomų priežastis. Tai būtina, kadangi mes negalime suprojektuoti visiškai naujos valstybės braižymo lentoje, o esame priversti planuojant nuodugnai įvertinti esamas išeities sąlygas.

Taip vadinamoje „visuomenėje“, o tiksliau virtualioje realybėje, sukurtoje medijos bei politinių aktorių publikuojamos nuomonės fone, žmonės dažnai stebisi tokiais reiškiniais, kurių, matyt negalima paaiškinti, nors atskiri jų simptomai lengvai atpažįstami.

Į šią kategoriją pakliūna taip vadinamos vis labiau besiskeičiančios „žirklės tarp vargšų ir turtuolių“. Nors taikliau šis fenomenas vadinamas perskirstymu tarp Stropuolių ir Turtuolių, kadangi iš nedirbančių vargšų nieko nepeši. Tą, ką galima perskirstyti, turi tik sąžiningai dirbantys, ir tai – jų darbo vaisius.

Kita problema – didėjanti skola vis platesniuose gyventojų sluoksniuose. Tačiau vietoj to, kad apie tai kalbėtų, visos planetos šalys priverstos didinti savo ekonominį augimą ir rinkti vis daugiau mokesčių, tokiu būdu neva padengiant skolas. Nuolatinis ekonomikos augimas – vienintelis kelias, kurį mums perša MIP ir politikai, nutylėdami svarbiausią sistemos klausimą. Todėl nuolat stebime beprotiškai didėjančią gamybą, nors šiuolaikinės ekonomikos galimybės pakankamos ir jai toliau didėti paprasčiausiai nebėra vietos Žemėje.

Aiškinimas, kad problema yra kažkokiame valstybės skoloje – melas. Atseit, Vokietija skolinga du trilijonus. Kam? JAV? Tai kad tie, skaičiuojant eurais, patys skolingi 11 trilijonų. Kiti gi 8 trilijonai eurų – atseit Japonijos skola. Jei sudėtumėme visų planetos valstybių skolas, tai išeitų „visos Žemės

skola“ 32 trilijonai eurų! Tačiau kam visa ši planeta sugebėjo šitaip prisiskolinti? Sudėjus visas Žemės valstybių skolas į krūvą, tampa aišku, kad kažkas su šia publikuojama nuomone negerai. Triukas štai kur: realiai kažkur Žemėje egzistuojantys nepaliaujamai didėjantys kažkieno turtai, esantys priešingoje visų valstybių skolų pusėje, sąmoningai nutylimi ir išimami iš visuomenės nuomonės fokuso. Todėl ateities kartoms mes paliekame ne tik skolas, apie ką mums nuolat primena politikos artistai, tačiau ir realius turtus.

Perskirstymo tarp Stropuolių ir Turtuolių, didėjančios skolos ir turto, taip pat ir nuolatinio gamybos didėjimo priežastys niekada visuomenės sąmonėje neįsivaizduoja. O visko priežastys yra monetarinė lupikiškojo procento sistema. Tokia padėtis yra nulemta visų pirma valdžios struktūros, kurios viršūnė ir yra ši sistema. „Žinių manufaktūroje“ šią sistemą vadiname Danistakratija, paprastai išvertus tai būtų „nevaldomo augimo valdžia“.

Danista yra nevaldomas augimas. Šis apibrėžimas atitinka mūsų sistemą daugeliu atveju. Eksponentinio augimo funkcija seka iš poreikio gauti mokamus procentus, kuris iš anksto užprogramuotas mūsų monetarinėje sistemoje.

Skolos vienoje ir turtai esantys kitoje pusėje didėja vis labiau ir greičiau. Pati sistema elgiasi kaip nepasotinama kerojanti piktžolė. Sistemos viduje taip pat vyksta nuolatinis augimas – lupikiškojo procento didėjimas. Lupikiškuoju, nesąžiningu procentu turime laikyti ne tik aukštą, tačiau bet kokį procentą, esantį aukščiau nulio, nesvarbu, koks jis nedidelis būtų, nes skaičiuojant matematiškai, procento dydis nustato tik laikiną skalę, kurioje vyksta ekonomiškai bei morališkai smerktini reiškiniai. Lygiai taip auga ir žmonių nepasitenkinimas, juk nuo sistemos pasekmių kenčiame mes visi.

Iš vienos pusės, danistakratija pasireiškia proto veržimusi siekti didesnių materialinių gėrybių. Šis siekis eina koja kojon su kultūros, tradicijų ir moralės smukimu, dėl ko šis fenomenas dar labiau stiprėja. Kita vertus, danistakratija įgauna saviraišką internacionalinėje pinigų valdžioje, valdydama visas valstybes ir vis labiau plėsdama globalios, lupikiškos valdžios ribas.

Hierarchijos viršūnėje yra sistema, valdanti žmones. Ši sistema, be abejo susideda iš įvairiausių dalyvių, kurie – daugiausia prieš savo valią – vaidina joje pagrindinį vaidmenį. Tačiau joje nėra personifikuoto valdovo, kaip, kad būdavo anksčiau, pavyzdžiui, monarchijoje. Kalbant apie danistakratų, galime teigti, kad šiame mechanizme kiekvienas mūsų esame mažas ratukas.

Tiesiogiai po šia hierarchijos viršūne yra masinės informavimo priemonės. Nereikia tapti žmonių tarpusavio santykių ekspertu, kad matytum, jog teisių į istorijos ir dabarties traktavimą klausimas tai pirmiausia – pinigų klausimas. Kuo labiau plėtojamas konkrečios komunikacijos ar informavimo priemonės pasiekiamumas, tuo daugiau ji kainuoja. Būtent dėl šios priežasties publikuojama nuomonė yra rankose tų, kurie valdo reikalingą kiekį milijardų.

Citata: „Iki šiol istorijoje niekada nebuvo laisvos žiniasklaidos. Man moka už tai, kad mano asmeninė nuomonė nepasirodytų laikraštyje, kuriam aš dirbu. Jeigu aš kokiame nors savo laikraščio numeryje pareiškčiau savo nuomonę, netekčiau savo darbo per 24 valandas. Tiesioginis žurnalisto darbas – naikinti tiesą, atvirai meluoti, iškreipti, šmeižti, bučiuoti Mamonos kojas ir pardavinėti

savo šalį mainais į kasdienę duoną. Mes esame turtingų užkulisių žmonių instrumentai ir vasalai. Mes – jų marionetės, jie tampo virveles ir mes šokame. Mūsų talentai, mūsų sugebėjimai ir gyvenimai priklauso kitiems žmonėms. Mes – intelektualios prostitutės. (John Swinton, 1829 – 1901, „New York Times“ vyr. redaktorius, atsisveikinimo kalba, 1890 m.)

Daugiau „laisvos žiniasklaidos“ tema nėra ką bepridurti. Per tuos 130 metų, kai buvo pasakyta ši kalba, niekas nepasikeitė. MIP veikėjams daugumoje atvejų ne taip ir malonu laikyti savo nuomonę už dantų ir likti propagandos bendrininkais. Tačiau, jei žmogus dėl pinigų priverstas būti sistemos instrumentu, tai dažniausiai kito pasirinkimo jis ir neturi. Posakis „kas moka, tas ir muziką užsako“ ir šiandien atitinka tikrovę. Todėl pagrindinė masinės informacijos priemonių užduotis – būnant sistemos instrumentu rūpintis jos saugumu ir valdyti po ja esančius lygius.

Sekančiame hierarchijos lygyje yra politiniai veikėjai, tai būtybės, kurias reikia skirstyti ne pagal priklausomumą kokiam nors partijai, o pagal priklausomumą vienai iš dviejų klasių. Viena jų susideda iš naiivių ir nekaltų žmoniukų, niekada neperprantančių sistemos, kurioje dirba, todėl jai grėsmės nekelti. Didelę dalį parlamentarų galime priskirti būtent šiai grupei. Ji labiausiai užsiima tuo, kad stengiasi nuslėpti nuo visuomenės tai, kaip mažai jie tesupranta apie tai, kuo kasdien užsiima. Šioje grupėje noriai sutinkami partijos vadovybės duodami nurodymai. Antroji grupė – valdantieji politikai, kuriuos galime pagrįstai vadinti gobšuoliais ir niekšais. Jie greičiausiai žino, kad savo privilegijas turi tik todėl, kad ištikimai tarnauja sistemai, klusniai prašydami jos pinigų kilimui karjeros laiptais ir palankios visuomenės nuomonės formavimui.

Mūsų „Žinių manufaktūros“ narių, dažnai klausia – kodėl mes nesukuriame politinės partijos? Atsakymas paprastas. Mes nenorime tarnauti šiai sistemai kaip partija, o norime pakeisti pačią sistemą. Daugelis naujų partijų svajoja apie didžius pokyčius ir tikisi, kad jų nuostabios idėjos sulauks visuomenės palaikymo. Tačiau jie nesupranta, kad visuomenės nuomonės formavimas – galingas valdžios ginklas, kuris naudojamas išskirtinai sistemos išsaugojimui. Daugelis gerų žmonių, bandžiusių palenkti visuomenę savo naudai kaip partijos, pralaimėjo, arba perpratę mechanizmą, nulemiantį jų pastangų nesėkmę, liovėsi kovoje. Kitų ši karti patirtis dar laukia ateityje.

Ir pagaliau, pačiame žemiausiame sluoksnyje esame mes – sistemos pavaldiniai, mes visi, nepriklausomai nuo to ar esame Stropuoliai, ar turčiai. Tik žvelgiant per materialinę prizmę, galime mus padalinti į daugiau ar mažiau sėkmingus danistakratijos sistemos dalyvius. Tačiau galime tvirtai teigti, kad ir tie, kurie materialiniu požiūriu, priklauso lyg ir sėkmingiems sistemos dalyviams, iš tikro retai kada būna laimingi, nors kažkokia prasme ir sugeba nuslėpti šią savo būseną.

2. Tikslas

Kai šiuolaikinei visuomenei norima pristatyti kokį nors naują konceptą, dažniausia pirmoji reakcija, nepriklausomai nuo žmonių išsilavinimo, yra atmetimas, netgi tais atvejais, kai po jo įgyvendinimo jie įgytų aiškia naudą. Iš dalies tokia pozicija pateisinama, juk mūsų „skubiais laikais“ vargu ar rasime žmogų, norintį investuoti daug nuosavo laiko išsamiai problemos analizei. Šiandien žmonės,

pirmiausia MIP dėka, yra pratę visus samprotavimus be jokių ceremonijų nutraukti, jei jie nėra suformuluoti dviem žodžiais ir nesukišti pašnekovui į galvą pokalbių šou būdu.

Norintis įsivaizduoti naują visuomenės santvarką žmogus, pirmiausia privalo turėti lakią fantaziją, nes jam reikia išsilaisvinti iš riboto mąstymo rato, sąlygoto dabartinės sistemos. Mūsų pateikiama Naujoji tvarka susideda iš keturių dalių, kurias daugelis, deja, bando įsivaizduoti dabartinių sąlygų ir ribų kontekste. Pavieniui integruotas į šią dieną veikiančią finansinę ekonomikos sistemą, šias atskiras dalis iš tikro galime laikyti nerealizuotinomis. Vis dėlto tas, kuris sugebės atmesti esamas ribas ir panaudos sisteminių mąstymą, supras, kaip paprasta esant tikrai Naujajai tvarkai įgyvendinti protingą atskirų elementų kombinaciją. Ji atves mus į aukštesnę visuomeninės santvarkos evoliucijos lygmenį – nesant pelno maksimalizacijos ir nuolatinės gamybos augimo beprotybės.

Plano B tikslas – stabilios bendros sistemos apibrėžimas ir jos įgyvendinimas. Ji susideda iš šių elementų: pinigų srautas, sociali žemėtvarkos teisė, besąlyginės minimalios pajamos ir laisva žiniasklaida.

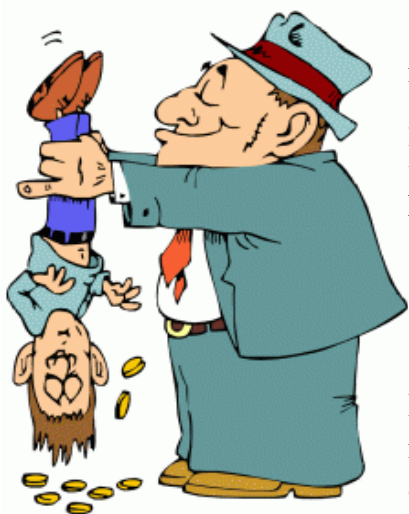
Planas B susideda iš šių keturių elementarių sudedamųjų dalių, kurios iš tiesų negalėtų veikti šiandieninės sistemos sąlygomis, tačiau sėkmingu jų veikimu esant Naujajai tvarkai autoriai neabejoja.

Jam būdingus gilesnius tarpusavio sąryšius dėl objektyvių priežasčių sunku paaiškinti kokiam nors televizijos laidų vedėjui ar žmogui, einančiam kanclerio pareigas. Todėl mūsų nepamatysite pokalbių šou, kur mus ne kartą yra kvietę. Tam tikras konstruktyvus dialogo lygis, kaip ir pašnekovo pasiruošimas susigaudyti stambiose mąstymo konstrukcijose yra būtina rimtos diskusijos sąlyga. Taip pat nėra jokio tikslo kreiptis į senosios sistemos atstovus, jei tuose debatuose nedalyvaus tie, kurie iš tikro kažką sprendžia.

Kai mes paskelbėme savo Planą B, daugelio žmonių reakcija buvo tokia: o kaip atrodo planas „A“? Planas „A“ yra tai, kas dabartinių politikų bei jų nuomonę palaikančios stovyklos akimis žiūrint, vadinama, „Alternatyvos nėra“. Jis sudarytas kaip tik iš to, kas šiuo metu vyksta ir pasmerkta žlugti. Toks finalas matematiškai neišvengiamas ir tiesiogiai atsiranda iš eksponentinės funkcijos supratimo bei jos realizacijos mūsų finansų sistemoje. Kiekvienas, kuris sugeba ne tik išskaičiuoti šią funkciją, bet ir iš tikro suprasti jos pasekmes, o tai reiškia – perkelti gautą rezultatą į kasdienes stebėjimas, žino, kad ekonomika, kurioje įdiegta ši funkcija, nesugebės funkcionuoti ilgą laiką tarpą.

Grynai techniškai mąstant, šis planas jau seniai žlugo. Jo tąsa vyksta teisinės valstybės griovimo sąskaita. Ir kuo ilgiau tęsis šis procesas, tuo labiau sistema turės pažeidinėti įstatymus bei didinti slopinimo priemones prieš jai besipriešinančius, ir tai vyks pagal eksponentinę proporciją. Tolesnis plano „A“ palaikymas, padedant sistemai, neišvengiamai veda į fašizmo fazę, kuri, pasak oficialaus apibrėžimo, atsiranda tada, kai bankai, koncernai, MIP ir politikai bendromis pastangomis engia likusius žmones nepriklausančius paminėtoms grupėms.

Planas B yra ta alternatyva, kuri gali pradėti veikti jau šiandien, siekiant taikiu būdu pakeisti senąją sistemą naująja. Tačiau jis gali imti veikti ir tada, kai dabartinė sistema, jau perėjusi į fašizmo fazę, žlugs. Kuo anksčiau ją pakeisime, tuo greičiau pagerės gyvenimo sąlygos tų, kurie kenčia veikiant dabartinei sistemai. Tikimės, kad nesulauksime laiko, kai kariuomenė bei policija ims šaudyti į taikius gyventojus. Juk palankios sąlygos tam jau sudarytos, pasirašius Lisabonos sutartį. Neleiskime įvykiams pereiti į šią beprasmią paskutinąją fazę.

2.1 Einamieji pinigai

Dabar, kai pinigų perskirstymo tarp Stropuolių bei Turtuolių mechanizmas, veikiantis neabejotinai esamos monetarinės sistemos, o ne mokesčių politikos dėka pakankamai išaiškintas, mes išdėstysime mūsų supratimu geriausią užduoties, kaip sąžiningai paskirstyti pinigų srautus, sprendimo būdą. Vadiname tai „einamaisiais pinigais“. Tokia monetarinė sistema pirmiausia yra naudinga visuomenei ir neutrali pinigų perskirstymo atžvilgiu. Ją sąlygoja tai, kad vietoje lupikiškojo procento atsiranda kita apmokėjimo sistema, garantuojanti nuolatinį pinigų srautą, taip vadinamą „apyvartos mokesčiu“. Šios sistemos pajamos eina į valstybės biudžetą, atnešdamos visuomenei naudą, sumažindamos mokesčių naštą ir garantuoja besąlygines minimalias pajamas kiekvienam, apie ką išsamiau kalbėsime 2.3 skyriuje.

Teisės į pinigų gamybą privatizavimas, kartu su lupikiškojo procento visai cirkuliuojančiai pinigų masei įvedimu, yra šiandienos situacijos priežastis. Protu nesuvokiama privačių organizacijų privilegija spausdinti pinigus ir atiduoti juos naudojimui už procentus bus panaikinta įvedus einamųjų pinigų sistemą. Pinigų gamybos monopolija bus socializuota, o pakliuvę į apyvartą pinigai, bus atlaisvinti nuo lupikiškojo procento. Šiam tikslui valiutinį suverenitetą, sąlygojantį atsakomybę tik prieš visuomenę, o ne vyriausybę, įgaus Centrinis bankas.

Visuomenės instituto teisės į pinigų gamybą priešininkai dažnai savo teismumui įrodyti naudoja argumentą, kad pinigų spausdinimo mašinos perdavimas „valdžiai“ sukels infliaciją, juk „valstybės“, kaip žinia, nemoka elgtis su pinigais. Į tai galime atsakyti: neįmanoma dabar, kai valdo privatūs bankai, infliacijos nėra? Mes ir nesakome, kad valiutos suverenitetą reikia atiduoti į rankas tų, kurie šiuo metu atlieka politikų vaidmenį. Šiai atsakingai užduočiai, savaime aišku, reikalingi kiti žmonės, tokie, kurie į aukščiausiu postus atėjo ne neigiamos atrankos partijų viduje būdu, o tie, kurie neskaitant profesinės kompetencijos šioje srityje, pasižymi ir atitinkamomis asmeninėmis savybėmis, kurių, dabartinių valdančiųjų tarpe, neigiamos atrankos dėka, nėra.

Kad išsiaiškintume „einamųjų pinigų“ temą, pirmiausia būtina suprasti sąvokas, kad tiksliai parinkti žodžiai nenulemtų dviprasmybių. Pinigų valdymas turi būti ne privačių struktūrų, ir ne valdžios rankose. Jis turi priklausyti tik žmonėms – tikriems valstybingumo turėtojams – ko nereikia painioti su valdžia. Deutsche Bundestag (Vokietijos federalinis bankas) gali pasitarnauti

puikiu pavyzdžiu, nors dėl sąryšio su doleriu neturi galimybių veikti visiškai laisvai. Taip pat nėra teisinga tvirtinti, kad valstybė iš principo nėra pajėgi tvarkytis su pinigais. Teisingu galime laikyti tik faktą, kad dabartinėje valdžioje esantys politikai nesupranta monetarinės sistemos darbo principų, todėl valstybė jų dėka yra stumiama į milžiniškas skolas.

Visuomeninis ir tarnaujantis visuomenei centrinis bankas turės atsižvelgti į žmonių sudarančių valstybę, o ne privilegijuotos privačios bankinės sistemos interesus.

Kalbame apie nepaliaujamą pinigų apyvartos procesą, kuris būtinas tam, kad pinigai liktų apyvartoje nesant procento. „Apyvartos mokesčio“ (mokesčio už pinigų išėmimą iš apyvartos) galima būtų lengvai išvengti, jei savo pinigus laikytume ne su savimi, o paliktume apyvartoje, paskolinant kitiems. „Apyvartos mokesčio“ veiktų stovėjimo aikštelės mokesčio principu – būtų imamas tik tuomet, jei kas nors apsunkintų pinigų judėjimą, išimdamas iš realios ekonominės apyvartos didelį kiekį pinigų.

Šis perėjimas nuo lupikiškojo procento prie „apyvartos mokesčio“ yra esminis visų ilgalaikių finansinių sistemų faktorius, nepriklausomai nuo konkrečių detalių, kadangi jis suteikia išsilaisvinimą nuo lemtingos eksponentinės funkcijos, kuri yra pinigų „gamybos“ išduodant kreditus rezultatas, papildomai apsunkintas procentų naštos. Kai tik pelnas nuo monetarinės sistemos išlaikymo ims plaukti ne į privačią pinigų monopoliją, o į valstybės išdą, atsiras galimybė finansuoti visuomeninius projektus ir visuomenės poreikių tenkinimą iki šiol negirdėtais kiekiais.

Į klausimą „*o kas gi norės skolinti savo pinigus, jei už tai negaus jokio procento?*“ atsakyti ne taip jau ir sudėtinga. Užmokesčiu už pinigų skolinimą bus gaunami pinigai. Visiškai nauja bankinė sistema taps tokio principo pasekme, kai pinigai nebus uždirbami iš skolų (išduodant kreditus), o priešingai – jau esantis kapitalas bus pateikiamas kaip kreditas, naujos tarpininkavimo paslaugos rėmuose. Pasiskolinusieji, gavę kreditą, vietoj to, kad mokėtų didelį lupikiškąjį procentą, turės perimti skolinamų lėšų „savininko“ „apyvartos mokesčių“. Esant tokioms sąlygoms skolintojas ir skolos gavėjas atsidurs viename lygmenyje kadangi dabar jie abu vienodai suinteresuoti dėl kredito sutarties. Tokiu būdu atsiras galimybės milžiniškam kiekiui inovacijų, kurios veikiant dabartinei sistemai lieka neišnaudotos.

Atsiradus išradimams, kurių dėka įmanoma pagerinti visuomenės pragyvenimo lygį, valstybė galės ir pati išduoti kreditus inovatyviems verslininkams, tam tikslui išleisdama naujų pinigų. Prieštaraujantiems dėl infliacijos ir šį kartą galime lengvai atsakyti: dabartinėmis sąlygomis infliacija taip pat yra, kadangi bankai „sukuria“ naujus „pinigus“ per kreditus.

Tačiau dabar visuomenė iš tokio būdo apsirūpinti pinigais negauna nieko, tik nuostolius. Jeigu valstybė šią privilegiją gaus į savo rankas, tai esminis pranašumas tame, jog žmonėms daugiau nebereikės mokėti mokesčių už tai, kad valstybė (vadinasi ir visi mes) investuos į projektus, duodančius naudą visuomenei.

Dabartinėje sistemoje, valstybė, investuodama, pavyzdžiui, į mokslinius tyrimus, švietimą bei infrastruktūrą, priversta imti iš bankų naujus pinigus kreditan ir mokėti už juos dideles palūkanas. Šių papildomų išlaidų galima paprasčiausiai atsisakyti. Tuo metu atsirandančią infliaciją (kuri nebus didesnė už dabartinę!) galima bus laikyti kaip užmokestį už tuos pasiekimus ir akcentuoti kaip savotišką mokestį. Pinigų savininkai mielai mokės tokio tipo mokestį – priešingai nei dabar – kadangi jis tarnaus ne perskirstymui tarp Stropuolių ir Turtuolių, o kels bendrą gyvenimo lygį.

Kitas einamųjų pinigų efektas bus tas, kad taps įmanomi išradimai, atimantys iš mūsų daug darbo(darbo vietų), kurių dabartinėmis sąlygomis visi labai bijo. Apie tai mes taip pat kalbėsime šiek tiek vėliau, besąlyginių bazinių pajamų kiekvienam visuomenės nariui, skyriuje. Tokios pajamos ne tik įmanomas naujoje monetarinėje sistemoje, bet ir būtinos.

Visuomeninis centrinis bankas, turintis pinigų gamybos monopoliją, iš pagrindų keičia bendrą ekonominę padėtį taip, kad mūsų konceptai(sumanymai) lieka nesuprasti daugeliui dabartinių ekonomistų bei bankų darbuotojų. Per daug ilgai jiems teko mąstyti dabartinės sistemos rėmuose. Daugelis bankų atstovų netgi nežino, kad jų finansinis institutas, valdydamas 2000 eurų dydžio kliento indėlį, turi galimybę išduoti kreditą už 100 000 eurų. Procentai, kuriais apmokestinami (naujų skolų principu) tokiu būdu sukurti pinigai, pasekmėje nuteka kapital-danistokratams, tačiau pradžioje jie turi būti sukurti, kaip skolos gavėjų darbo rezultatas.. O „einamųjų pinigų“ sistemoje tokių procentų nėra, todėl visuomenėje lieka tiek pinigų, kad jų užteks ne tik besąlyginėms bazinėms pajamoms gauti, bet bus galima netgi atsisakyti visų mokesčių.

Sutinkami ir kiti prieštaravimai bei priežastys prieš pinigus be procentų, tačiau jie prieštarauja patys sau, jei tik pasistengiame įsivaizduoti, kaip veikia naujoji sistema.

Peržvelkim, pavyzdžiui, tokius būgštavimus, kad, jei vengsime „apyvartos mokesčio“, visi didesni rinkos dalyviai pereis prie aukso. Jie tai gali daryti, kiek tik širdis geidžia, juk tokių vertybių rinkos kaina neturi jokios įtakos, sistemos, kaip atskiros ekonomikos infrastruktūros dalies, funkcionavimui. Nežiūrint į tai, pinigai kaip teisinė legalaus mokėjimo priemonė vis tiek lieka apyvartoje ir toliau juda.

Taip pat lengva atsakyti į klausimą: „Kas gi išdavinės valstybei kreditus negaudamas už tai palūkanų?“. Niekas, todėl kad taip ir turi būti! Valstybė daugiau nelis į skolas, todėl tokios problemos nelieka.

Vienintele grėsme išlieka tai, kad didesnis turtas spekuliacijos būdu bus investuotas į žemę, ir gali sukelti šio riboto ir visiems žmonėms priklausančio resurso kainos kilimą. Jei „einamųjų pinigų“ sistemą įvesti esant dabartinėms ekonominėms sąlygoms, nepriklausomai nuo kitų mūsų siūlomų priemonių, tada toks pavojus būtinai kiltų. Tačiau čia norėtumėme atkreipti skaitytojo dėmesį į tai, kad tikra Naujoji tvarka susideda iš keturių tarpusavyje susietų elementų. Visiškai šis klausimas bus išspręstas tuo pačiu metu įvedant „socialinės žemės teisės“ elementą.

2.2 Socialinė žemės teisė

Mūsų reikalaujamas, visiškas, dabartinės romėniškos žemės teisės atnaujinimas, suprantama yra skaudus klausimas, kadangi iš pirmo žvilgsnio daugeliui gali pasirodyti, kad norime atimti jų „nuosavybę“. Svarbu suprasti, kad dabartinės sistemos sąlygomis nėra laisvos nuo mokesčių žemės nuosavybės, nors kai kurie stengiasi to nepastebėti. Jei ilgą laiką nemokėsite žemės vertės mokesčio, tai kada nors ateis toks laikas, kai jūsų žemės sklypas bus už skolas parduotas varžytinėse. Tokį žemės apmokestinimo būdą žmonės supranta kaip „Dievo duotą“.

Socialinė žemės teisė taip pat numato žemės vertės mokestį. Tačiau jis turi būti paskirstomas ne taip kaip dabar per procentinę monetarinę sistemą – iš apačios į viršų, o pakliūti kaip kompensacija tiems visuomenės nariams, kurie jokios žemės neturi.

Kiekvienas žemės sklypas turi kapitalizuojamą vertę, kurią galima apskaičiuoti, remiantis potencialiu pelnu, gaunamu ją panaudojant. Jei sklypas nėra naudojamas, tai ir vertė jo yra nulinė. Dabartinės finansinės sistemos dalyviai gaunantys tokias dideles pajamas iš procentų, kad nespėja jų išleisti, noriai investuoja šiuos nepalaujamus pinigų srautus į realias vertybes, taip pat pirkdami žemę, kurios paskui visiškai nenaudoja. Šie ponai vėliau dar registruojasi, pvz., kaip „valstiečiai“, kad per savo lobistinę atstovybę, vadinamą „Eurokomisija“, gautų dar ir premiją už sklypo konservavimą. Integravus mūsų bendrą sprendimą, tokie iškrypimai automatiškai nustos egzistuoti.

Knygoje „Der Währungs-Countdown“ („Atgalinis valiutos skaičiavimas“, Andreas Popp) visi šie klausimai išsamiai išnagrinėti. Pirmiausia ten aprašomos problemos, esančios dabartinės sistemos viduje, juk mokestis už žemės sklypo naudojimą, perduodamas kaip kompensacija kitiems atskiro regiono gyventojams, iš pirmo žvilgsnio gali atrodyti nesąžiningu. Kadangi daugelis žemės sklypų savininkų jau visiškai savo darbu ar paveldėjimo būdu atsiskaitė už savo teisę į nuosavybę, tai jie vargu bau ar sutiks vėl mokėti kažką žmonėms, kurie tokiai nuosavybei arba dar neužsidirbo, arba nenusipirko kitu, teisėtu būdu.

Todėl svarbu, kad skolomis neapdėto nekilnojamo turto savininkai tiek laiko būtų atleisti nuo anksčiau minėto mokesčio, kol aktyvas – žemės sklypas – teoriškai nebus apmokėtas. Sakykim, kažkas turi „neapmokestintą“ atitinkamos vertės sklypą. Ta vertė bus laikoma aktyvu, kuris bus apmokamas palengva, išskaičiuojant iš kasmetinio mokesčio už sklypo panaudojimą. Kita vertus, savininkas jau gauna išmokas iš sklypų naudotojų, kurio kreditai dar nepadengti.

Mums svarbu, kad nebūtų sudarytos sąlygos grubiai neteisybei, panašiai į tą, kuri buvo atsiradusi (ir dar nepašalinta), juridškai nepriekaištingų žemės savininkų atžvilgiu, vykdam prievartinę žemės nusavinimą buvusioje VDR 1946 – 1949 metais. Taip pat yra svarbu nepainioti socialinės žemės teisės su nuomos sutartimi, kuri sudaromas, pvz., 100 metų ir pasibaigus tam laikotarpiui ją reikia naujai peržiūrėti. Todėl, kad žmonėms reikia planavimo patikimumo. Ir jis bus.

Išsiaiškinus pagrindines naujos žemės teisės sąsajas tikroje Naujoje tvarkoje nesunku suprasti, kad pralaimėjusių nebus. Tai liečia ir „turtuolius“ ir „vargšus“. Sąjungoje su „einamaisiais pinigais“ bus tik sustabdytas persikirstymas nuo Stropuolių pas Turtuolius, kas galų gale atves prie žybaus visų(!) ūkio dalyvių gyvenimo kokybės gerėjimo.

Turime pripažinti, kad, suprantama, atsiras dideli koncernai, kuriems teks parduoti savo žemės valdas, nesant jokios galimybės jomis spekuliuoti. Tačiau mūsų manymu, su tokia siūlomų reformų „kaina“ galima susitaikyti, ypač, jei žinosime, kad „nukentėjusiųjų“ pusėje kaip taisyklė bus ne „gyvi žmonės“, o juridiniai asmenys, tokie, kaip akcinės bendrovės ir panašūs ūkio subjektai.

Į teiginį, kad dėl didelio rinkoje atsiradusių žemės sklypų kiekio jų kaina gerokai kris, galime atsakyti, kad taip pat ir gyvenamo ploto nuomos kaina atitinkamai mažės. Šimtmečiais žemvaldžiai tik kylančių nekilnojamo turto kainų dėka nepagrįstai gaudavo pelną iš savo nuosavybės; remiantis tuo, galime iš jų pareikalauti tokios aukos, kaip nekilnojamo turto rinkos kainos mažėjimas. Ši „auka“ tampa pateisinamu indėliu į persikirstymo nuo Stropuolių iki Turtuolių mažinimo reikalą, kadangi krintančios nekilnojamo turto kainos sąlygoja ir bendro naudojimo produktų kainų mažėjimą, o tai irgi pasitarnauja visuomenės gerovei.

Knygoje „Der Währungs-Countdown“ išsamiai aprašomi galimi konkretūs būdai šios reformos įgyvendinimui, kuriuos gali vykdyti dvi valstybinės/visuomeninės įstaigos – Žemės planavimo biuras bei Žemės kadastro biuras. Išsiaiškinus mūsų siūlomos koncepcijos principus, dabartinės sistemos perstruktūrizavimą mažiausiomis pastangomis galima atlikti nedideliuose miesteliuose ir miestuose.

2.3 Besąlyginės bazinės pajamos

„Viskas, kas lemia naujų darbo vietų kūrimą turi būti socialu“. Rašydami panašias į šią frazės ant savo šlykščių rinkiminių plakatų, partinė propaganda siekia gauti mūsų balsus eilinių rinkimų metu. Panašiuose teiginiuose parodoma, kad žmogus tarsi jau pasiekė savo laimę, turėdamas galimybę visą dieną dirbti. Šio teiginio pagrindas yra dogma, įskiepyta mums nuo ankstyvos vaikystės: „Jei nori turėti pinigų – turi dirbti!“ Atsakydami į šį teiginį, siūlome skaitytojui užduoti sau klausimą: kodėl nemažai žmonių, prakaituotu veidu pradirbusių visą savo gyvenimą, taip ir neužsidirbo nors kokio didesnio turto, tuomet kai yra tokių, kuriems niekada gyvenime dirbti nereikėjo, tačiau jie gyvena prabangoje?

Darbas ir pajamos klaidingai įsivaizduojami visuomenėje kaip neatskiriama susieti tarpusavyje dalykai. Turtingų šeimų paveldėtojai, kaip žinia, turi daugiau šansų gyventi nerūpestingą gyvenimą, nei vaikai tų, kurie jau daugelį kartų turi užsidirbti pragyvenimui kasdieniu darbu. Taip sakydami, mes jokiū būdu nesiruošiamo kaltinti paveldėtojų, kurie sistemos dėka visiškai legaliai leidžia savo laiką nedirbdami. Tačiau suabejoti pačia sistema mes turime teisę. Gyventi, po truputį eikvojant sukrautus turtus – visiškai legalu. Visai kas kita – nuolatiniai pinigų srautai, ateinantys iš dirbančių gyventojų į „turtingų bedarbių“ kišenes, kas dabartinės sistemos sąlygomis ne tik kad vyksta

kiekvieną dieną, tačiau ir nuolat stiprėja. Tokia padėtis neišvengiamai veda prie „San Paulo“ tipo socialinių santykių, kai iš vienos pusės susidarė vargšų lūšnynai, o kitos – privačių apsaugos tarnybų saugomi turtuolių getai. Jei apmąstytume sistemos vystymosi vektorius, tai ir „turtuoliui“ taptų aišku, kad tokiomis sąlygomis ir jo paties gyvenimo kokybė yra prasta.

Kas yra sėkmė? Pastangų (dvasinių bei fizinių) dėka kuriama gerovė, ir ateina laikas, kai pasiekama riba, kurią peržengus žmogaus poreikiai tampa daugmaž patenkinti. Tokios sėkmės „problema“ yra tokia, kad ją pasiekus, daugelis į sėkmę vedančių darbų tampa nereikalingi. Ir tuomet, kai tokio darbo vaisiai atitenka danistakratijos lyderiui, tie, kurie savo darbu šį progresą įgyvendino, lieka nuošaly.

Žmonės mašinų pagalba kuria pridėtinę vertę, o to pasekmė – pelnas. Tačiau pelnas sukišamas į kapitalo savininkų kišenes, kurie investuoja jį į techninį progresą, kad vėliau galėtų išmesti tuos pačius darbuotojus tapusius nereikalingais į gatvę, nors visas šis progresas buvo įgyvendintas jų pačių darbu. Tokia neteisybė aiški ir suprantama, nors ir apverčia mūsų paradigmas aukštyn kojomis.

Pirmiausia žmonės nori ne darbo, o pajamų. Dėl nedarbo baimės pastaruosiu metu atsirado daugybė „pelningų vietų“, kurios neduoda jokios naudos, netgi priešingai. Žalingas profesijas, esant naujai sistemai, bus galima tiesiog panaikinti, kadangi žmogaus siekis dalyvauti visuomenės gerovės kūrimo profesinėje veikloje išliks net tada, kai jo veiklos sfera visuomenei taps neberekalinga.

Turime omenyje visus tuos žmones dirbančius mokesčių administracijoje, audito įmonėse, finansinėje industrijoje ir t.t., kitaip sakant tuos, kurie užsiima betiksliu popieriaus gadinimu. Nereikia pamiršti ir tokios svarbios ekonomikos šakos, kaip pvz., ligų industrija, kurios pagrindinis tikslas yra (!) sudaryti sąlygas žmonėms sirgti, tokiu būdu paverčiant savo veiklą nepakeičiama. Panašių veiklos sferų sąrašą galime tęsti ir tęsti.

Pasitelkus vaizduotę greitai tampa aišku, kad vienu metu sumažinus darbo sąnaudas galime pasiekti didesnės gerovės visiems.

Besąlyginės bazinės pajamos kiekvienam visuomenės nariui yra tikros Naujosios tvarkos dalis, tačiau tai nėra socialinio aprūpinimo išmokos. Kalbame apie kolektyvinę teisę į vertybes, sukurtas ankstesnių kartų darbu, kurios turi priklausyti visiems konkrečios visuomenės nariams.

Žmogaus ekonominis aktyvumas turi tapti pasitenkinimu, kurį duoda darbinė veikla!

Šioje vietoje suprantama pasigirsta prieštaravimai apie tai, kad tokios besąlyginės bazinės pajamos neįmanomos finansiškai. Žinoma, jos neįmanomos esant Eurui, tačiau viskas pasikeistų įvedus visiškai kitą monetarinę sistemą! Dabartinė mūsų sistema atlieka milžiniškų finansinių srautų paskirstymo nuo Stropuolių pas Turtuolius užduotį, kuri gerokai nutolusi nuo mokesčių politikos apibrėžimo. Todėl natūralu, kad tokioje sistemoje besąlyginėms pajamoms vietos nėra. Straipsnio

pradžioje mes paskaičiavome, kad vidutinė, neturinti didesnio turto šeima, per metus sistemai turi sumokėti 10 000 eurų. Jau vien sistemos atjungimas sumažins reikalingą besąlyginių bazinių pajamų dydį, kadangi kiekviena šeima bus atleista **nuo prievolės uždirbti tokią didelę sumą**. Likęs finansavimas bus lengvai parūpinamas per mechanizmus, veikiančius „einamųjų pinigų“ sistemoje.

Kitas prieštaravimas – tvirtinimas, kad niekas nebenorės dirbti. tačiau mes juk kalbame apie nedideles besąlygines pajamas! Tai *bazinės* pajamos, kurių dydis galės garantuoti tik pakenčiamą išgyvenimą, todėl žmogus nebus priverstas dirbti, kad galėtų prasimaitinti. Jei kas panorės mesti darbą, galės tai padaryti, nebijodamas ypatingų pasekmių. Ir pirmiausia moterys, kurios visuomenėje atlieka bene svarbiausią vaidmenį, užsinorėjusios galės likti namuose su vaikais, ir mūsų manymu, būtent ši „darbuotojų“ kategorija privalo gauti papildomą priemonę už jų darbą.

Motinos padėtis bet kuriuo atveju privalo vėl įgauti patį aukščiausią visuomenės pripažinimą. Bet grįžkime prie prieštaravimo, kad neva niekas nebenorės dirbti, jei visi galės gauti bazines pajamas. Žmogus iš prigimties yra garbėtroška, todėl jis ir toliau stengsis pasiekti daugiau, nei jau turi. Apklausos rodo, kad daugelis žmonių ir toliau tęstų savo veiklą, net tada, jei jiems to daryti nebereikėtų. Žmogaus egzistencinės baimės nebuvimas taip pat lems ir kūrybingumo padidėjimą.

Į klausimą: „o kas gi dirbs purvinus ir sunkiausiai?“ – taip pat atsakyti nesunku. Tokio pobūdžio darbai bus paprasčiausiai labiau apmokami ir tai sąlygos jų pripažinimą, kurio, tiesą sakant, jie ir verti. Juk yra visiškai nepateisinama, kai medicinos sesuo ar inžinierius turi tenkintis mažesnėmis pajamomis ir pagarba visuomenėje, nei tas, kurs sėdi stiklinėje pilyje piliečių apgaulės bei manipuliacijų dėka.

Kas šiandien atrodo kaip idealistinės idėjos, gali būti įgyvendinta esant tikrai Naujajai tvarkai, naujai visuomenės santvarkai. Tam reikia tik pasukti iš klaidingo kelio ir liautis mąstyti apie mūsų siūlomas naujas, stabilios sistemos dalis per dabartinių sąlygų prizmę. Reikia turėti ypač lakią vaizduotę, kad galėtum visiškai aprėpti šias sąsajas.

Sąsajoje su „einamaisiais pinigais“ ir socialine žemės teise, besąlyginės bazinės pajamos lengvai suprantamos. Tokiu būdu pagaliau bus realizuota žmogaus teisė į nuosavybę, kur turima omenyje atitinkamas kiekvieno visuomenės nario prisidėjimas prie tautos sukurtų vertybių.

2.4 Laisva spauda

Laisvos spaudos funkcionavimo garantas iš pirmo žvilgsnio turi mažai ką bendro su stabilia ekonomine bei finansine sistema. Visgi jis yra nepakeičiamas stabilumo pagrindas. Jeigu visuomenės nuomonės formavimo mechanizmai liks didelį kapitalą turinčių struktūrų rankose, tai jų interesas automatiniam kapitalo pritraukimui be jokių įsipareigojimų bei darbo pastangų bus vėl realizuotas šio valdymo instrumento pagalba. **Tam, kad garantuotume stabilią beprocentinę**

monetarinę sistemą, - valdžios, MIP ir kapitalo atskyrimas netgi svarbesnis, nei valstybės valdymo elementų tarpusavio atskyrimas.

Mūsų visuomenei, per visą jos egzistavimo istoriją, taip ir nepavyko sukurti ką nors panašaus į nepriklausomą spaudą. MIP valdymas, taip pat ir visuomenės nuomonės formavimo mechanizmų valdymas yra mažumos, turinčios tam reikalingą daugiamilijardinį turtą, rankose.

Galimas kapitalo interesas, žinoma, yra prastumti procentinę monetarinę sistemą, kuri nedidelei grupei žmonių garantuotų laisvą nuo darbo gyvenimą, paremtą neįtikėtinomis pajamomis, gaunamomis iš procentų. Tačiau neišvengiama tokios sistemos pasekmė yra tai, kad žirklys tarp Stropių ir Turtuolių skečiasi vis labiau, kad žmonija vis labiau įsitraukia į karus ir kad sistemoje veikiantis nuolatinis ekonomikos augimas priveda prie nežabotos planetos gamtinių išteklių eksploatacijos.

Šie milžiniški negatyvūs nukrypimai, pasireiškiantys dėl stambiojo kapitalo rankomis informacijos priemonėse vykdomos valdymo koncentracijos, vienareikšmiškai atitinka Vokietijos Konstitucijos 14 straipsnio 2 punktą: „Nuosavybės valdymas įpareigoja. Jos naudojimas turi tarnauti visuomenės gerovei“. Sekantis, 3 punktas sako, kad nuosavybės nusavinimas (valdymo teisės perdavimas kitam), jei tai pasitarnaus visuomenės labui, leistinas. Tokiems veiksams numatyta atitinkama materialinė kompensacija, kurios dydis nustatomas teisingai palyginant visuomenės interesą bei nusavinamos nuosavybės vertę.

Kad sukurtumėme laisvą spaudą, neišvengiamai teks vadovautis Pagrindinio Įstatymo principais įsikišant į visuomenės nuomonę formuojančių Masinių Informavimo Priemonių nuosavybės teises, visuomenės naudai. Tokį įsikišimą galima įvykdyti atveriant MIP rinką Alternatyvioms Informacijos Priemonėms, panašiai kaip tai atsitiko su telekomunikacijos rinka, kai Telekomo koncernas, būdamas visų ryšių tinklų monopolininku, įstatymų leidėjo buvo įpareigotas sudaryti sąlygas konkurentams jais naudotis; arba taip pat, kaip šalies teritorijoje atsitiko su elektros bei geležinkelio tinklais.

Reikalingų priemonių vykdymui turime įpareigoti formuojančias visuomenės nuomonę MIP suteikti atitinkamą dalį savo eterio ar spaudos plotą alternatyviems informacijos šaltiniams/priemonėms, kuriems dabartinėmis sąlygomis finansinis barjeras būtų tiesiog neįveikiamas. Tokiu būdu pirmą kart istorijoje būtų pasiekta tai, kad spaudoje, radijuje ir televizijoje, šalia kapitalo savininkų nuomonės būtų skelbiama ir kita nuomonė.

Tokiu būdu pateikiamų resursų procentinis dydis būtų formuojamas taip, kad jo dydis atitiktų konkrečios informacijos priemonės aprėpties dydį. Vieną kartą nustatytas skaidrus apskaičiavimo modelis automatiškai reguliuos tokį faktorių priklausomai nuo konkrečios informacijos priemonės aprėpties erdvės.

Ypatingą pranašumą toks matematiškai nustatytas automatinis reguliavimas turi dėl savo skaidrumo visiems dalyviams. Tokia procedūra taip pat užkerta kelią – priešingai nei dabartinė centrinė medijos priežiūra - kurios nors pusės rėmimui, taip pat ir piktnaudžiavimui valdžia.

Suprantama, kad tiems, kurie suteiks visuomenei galimybę naudotis jų sukurta infrastruktūra, bus mokama kompensacija. Ši kompensacija privatiems MIP savininkams turi būti mokama iš valstybės biudžeto lėšų ir vykdoma per centrinę banką. Todėl laisvos spaudos įvedimas turi būti atliekamas kartu su kitomis sudedamosiomis tikros Naujosios tvarkos dalimis ir savaime suprantama, kad tik tokiu atveju gali būti įgyvendintas jos finansavimas. Kaip ir kitų Naujosios tvarkos sudedamųjų, negalime įsivaizduoti laisvos spaudos atskirai, o taip pat ir šiandienų viešpataujančių sąlygų fone.

Šios priemonės, žinoma, negali būti taikomos nacionaliniam televizijos bei radijo transliuotojui, kurio uždavinys ir taip turėtų būti nepriklausomas piliečių informavimas. Ateityje politinė karjera vystysis visiškai kitaip, nei šiandien, ir dabartinio politiko tipas įtakojamas kapitalistų bei MIP, taps pasenusiu modeliu. Dėl tos priežasties nacionalinio transliuotojo kontrolė atiteks gerokai objektyvesniems žmonėms nei dabar.

Stabili sistema kaip tikra Naujoji tvarka

Anksčiau išvardintų keturių sudedamųjų dalių kombinacija sudarys tikrą Naująją tvarką, kuri leis mums panaikinti visus mokesčius, įvesti besąlygines bazines pajamas ir gerokai sutrumpins mūsų darbo dieną.

Šie tikslai šiandien atrodo šiek tiek fantastiški. Tačiau jei suprastume, kad šiandien kiekviena vidutinė šeima, neturinti didelių santaupų, kasmet priversta išleisti apie 10 000 eurų transfertiniams mokesčiams į procentinę sistemą, tai greitai paaiškėtų, koks milžiniškas potencialas išsilaisvins tuomet, kai išdžius srovė, einanti nuo Stropaus pas Turtuolį.

Savaime aišku, kad kai kurių procesų reguliavimui, mokesčius bus galima įvesti ir vėliau. Juk pradžioje mokesčių esmė buvo ne apiplėšimas (bent jau Vokietijos atveju – aut.past), o kaip tik procesų valdymas, kai pvz., atitinkamų veiksmų, teikiančių naudą visuomenei bei gamtai, skatinimas arba atvirkščiai, apmokestinama kenksminga veikla.

Jeigu kas netgi dabar norėtų prieštarauti, sakydamas, kad visų mokesčių panaikinimas paliks be darbo daug mokesčių konsultantų ir valdininkų, tai jam reiktų dar kartą atidžiai perskaityti keturių stabilios Naujosios sistemos sudedamųjų dalių skyrius, ypač skyrių apie besąlygines bazines pajamas. Mes išgalėsime ir toliau mokėti visiems mokesčių konsultantams bei valdininkams, kaip ir visiems kitiems žmonėms, dirbantiems šiandien nereikalingoje mokesčių sistemoje mažiausiai tokį pat atlyginimą, kurį jie gauna dabar. Netgi tuomet, jei išsiūsime šiuos žmones ilgalaikiam poilsui, mūsų ekonomikos pagamintų prekių bei paslaugų nesumažės, netgi priešingai – padaugės, kadangi

produktyvioji visuomenės dalis atsilaisvins nuo nereikalingų formalumų ir galės laisvai užsiimti savo reikalais.

Žmonės, dirbantys gamybos sektoriuje ir taip jau aprūpina prekėmis bei paslaugomis likusią visuomenės dalį, nedirbančią gamybos sektoriuje (tačiau lygiai taip pat liejančią prakaitą). O tie, kurie diena iš dienos priversti beprasmiškai dėlioti popierius iš vienos krūvos į kitą, vis tiek nejaučia jokio pasitenkinimo iš savo darbo. Atsiradus laisvam laikui, jei jiems iš tikro norėsis kažką veikti, jie galės išbandyti produktyvią veiklą ir perimti dalį tikrų darbininkų darbo, kurie naujomis sąlygomis su malonumu pasidalins juo su kitais.

Tikra Naujoji tvarka pirmąkart istorijoje žodžiui „nedarbas“ suteiks visiškai kitą prasmę, ir būtent ne katastrofos, o pasiekimo, kurio sieksime visi. Mažiau darbo – daugiau gerovės, nuolatinio ekonominio augimo beprotybės pabaiga ir darnus sugyvenimas su supančiais mus žmonėmis ir mūsų nedidele planeta – štai ta alternatyva postkapitalizmo epochai, kurią tikros Naujosios tvarkos sąlygomis galime vadinti humanizmo epocha.

3. Kelias į tikslą

3.1 Pagrindai

Literatūroje bei internete galime rasti galybę stabilių ekonomikos ir finansų sistemų. Taip pat į mus kasdien kreipiasi žmonės, norėdami mums pristatyti eilinę inovatyvią idėją. Tačiau mes nestokojame stabilių ateities modelių. Ko mums trūksta tai – būdų (metodologijos), kuriais galima būtų įgyvendinti vieną tų modelių realybėje. Teorijų dulkančių bibliotekose jau pakanka, todėl mes nesiruošiamo gausinti archyvų dar vienu kūrinium.

Atėjo laikas veikti. Liko realizavimo kelias, kuris sujungs dabartinę padėtį su pageidaujamu tikslu. Laiko iki finansinės sistemos žlugimo liko nedaug ir yra pavojus, kad tos pačios valdžios struktūros paleis ją iš naujo, ir žmonių bei Žemės begėdiškas išnaudojimas prasitęs dar kelioms ateities kartoms.

Todėl, kuriant Planą B mums ypač svarbu buvo integruoti jame svarbų jo realizacijos aspektą. Planas B, be stabilios visuomeninės santvarkos turi numatytas konkrečias jo įgyvendinimo priemones – kelią į sėkmę. Šioje vietoje mes darome ryžtingą žingsnį į priekį ir pradame konkrečios realizacijos aprašymą. Kreipiamės mes ne į politinius aktorius ir nelaukiame jų palankumo, nors formaliai esame priversti pasistengti tai padaryti, kad mūsų veikla atitiktų Konstitucijos reikalavimus.

Du pagrindiniai dalykai, kad nauja stabili sistema neliktų tik teorija, o taptų veikiančia Naująja tvarka - tai visuomeninio centrinio banko, turinčio monopolinę teisę pinigų leidimui sukūrimas bei išsivadavimas nuo valstybinės skolos. Tam reikalingas priemonės inicijuosime mes patys.

Sistemos „einamieji pinigai“ rėmuose pinigų gamybos monopolija perleidžiama aukščiau minėtam Centriniam bankui. To pasekoje, komercinių bankų „pinigų gamyba“ išduodant kreditus tampa neįmanoma, todėl bankų veikla vėl susikoncentruos prie tarpininkavimo tarp ieškančių kapitalo ir siūlančių kapitalą. Valstybės skolos didėjimas, kylantis iš naujų pinigų per paskolų-kreditavimą spausdinimo, sustabdomas.

Tuo pačiu metu bus įvykdytas ir valstybės skolos panaikinimas, kas jau seniai turėjo įvykti. Tam egzistuoja trys principiniai būdai.

Metodas, kurį mums perša politikai - tai paprasčiausias skolos gražinimas kreditoriams. Tačiau sunku įsivaizduoti, kokiomis represijomis turės pasinaudoti valstybė, atimdama iš mokesčių mokėtojų daugiau kaip du trilijonus eurų, kad atiduotų juos bankams ir turtingiems privatiems asmenims, kurių pretenzijos valstybei paremtos daugiausiai dėl smerktinos lupikiškojo procento sistemos.

Tačiau, net jei nekreiptumėme į tai dėmesio, šis būdas neįmanomas vien iš finansinės-techninės, matematinės pusės. Kadangi visi pinigai dabartinėje sistemoje sukurti skolinių įsipareigojimų pagrindu - tai vien tik bandymas ją gražinti privestų prie pinigų masės mažėjimo šuolio. Ekonomika sustotų dėl apyvartinių lėšų stygiaus, kas sąlygotų papildomas, niekam nereikalingus visuomenės pergyvenimus bei praradimus.

Kadangi valstybės skolos gražinimas neįmanomas, kyla jos anuliavimo klausimas, o tai – valstybės bankrotas. Valstybės bankrotas nėra toks dramatiškas dalykas, kaip mums bandoma teigti, viskas priklauso nuo to, kaip jis bus vykdomas. Visas valstybes, kurios istorijos eigoje paskelbė bankrotą (kai kurios net po keletą kartų), galime surasti dabartiniame politiniame žemėlapyje. Valstybės skolos anuliavimas tik tokiu atveju sukels visuomenės praradimus ir pergyvenimus, jei tas bus vykdoma neteisingai. Juk prekių bei paslaugų yra pakankamai. Naudojant teisingą būdą, valstybės bankroto atveju reali ekonomika (savo fiziniame įsikūnijime) visai nepaliečiama.

Laisvos spaudos funkcionavimo garantas iš pirmo žvilgsnio turi mažai ką bendro su stabilia ekonomine bei finansine sistema. Visgi jis yra nepakeičiamas stabilumo pagrindas. Jeigu visuomenės nuomonės formavimo mechanizmai liks didelį kapitalą turinčių struktūrų rankose, tai jų interesas automatiniam kapitalo pritraukimui be jokių įsipareigojimų bei darbo pastangų bus vėl realizuotas šio valdymo instrumento pagalba. **Tam, kad garantuotume stabilią beprocentinę monetarinę sistemą, - valdžios, MIP ir kapitalo atskyrimas netgi svarbesnis, nei valstybės valdymo elementų tarpusavio atskyrimas.**

Mūsų visuomenei, per jos egzistavimo istoriją, taip ir nepavyko sukurti ką nors panašaus į nepriklausomą spaudą. MIP valdymas, taip pat ir visuomenės nuomonės formavimo mechanizmų valdymas yra mažumos, turinčios tam reikalingą daugiamilijardinį turtą, rankose.

Galimas kapitalo interesas, žinoma, yra prastumti procentinę monetarinę sistemą, kuri nedidelei grupei žmonių garantuotą laisvą nuo darbo gyvenimą, paremtą neįtikėtinomis pajamomis, gaunamomis iš procentų. Tačiau neišvengiama tokios sistemos pasekmė yra tai, kad žirklys tarp Stropių ir Turtuolių skečiasi vis labiau, kad žmonija vis labiau įsitraukia į karus ir kad sistemoje veikiantis nuolatinis ekonomikos augimas priveda prie nežabotos planetos gamtinių išteklių eksploatacijos.

Šie milžiniški negatyvūs nukrypimai, pasireiškiantys dėl stambiojo kapitalo rankomis informacijos priemonėse vykdomos valdymo koncentracijos, vienareikšmiškai atitinka Vokietijos Konstitucijos 14 straipsnio 2 punktą: „Nuosavybės valdymas įpareigoja. Jos naudojimas turi tarnauti visuomenės gerovei“. Sekantis, 3 punktas sako, kad nuosavybės nusavinimas (valdymo teisės perdavimas kitam), jei tai pasitarnaus visuomenės labui, leistinas. Tokiems veiksams numatyta atitinkama materialinė kompensacija, kurios dydis nustatomas teisingai palyginant visuomenės interesą bei nusavinamos nuosavybės vertę.

Kad sukurtumėme laisvą spaudą, neišvengiamai teks vadovautis Pagrindinio Įstatymo principais įsikišant į visuomenės nuomonę formuojančių Masinių Informavimo Priemonių nuosavybės teises, visuomenės naudai. Tokį įsikišimą galima įvykdyti atveriant MIP rinką Alternatyvioms Informacijos Priemonėms, panašiai kaip tai atsitiko su telekomunikacijos rinka, kai Telekomo koncernas, būdamas visų ryšių tinklų monopolininku, įstatymų leidėjo buvo įpareigotas sudaryti sąlygas konkurentams jais naudotis; arba taip pat, kaip šalies teritorijoje atsitiko su elektros bei geležinkelio tinklais.

Reikalingų priemonių vykdymui turime įpareigoti formuojančias visuomenės nuomonę MIP suteikti atitinkamą dalį savo eterio ar spaudos plotą alternatyvioms informacijos šaltiniams/priemonėms, kuriems dabartinėmis sąlygomis finansinis barjeras būtų tiesiog neįveikiamas. Tokiu būdu pirmą kart istorijoje būtų pasiekta tai, kad spaudoje, radijuje ir televizijoje, šalia kapitalo savininkų nuomonės būtų skelbiama ir kita nuomonė.

Tokiu būdu pateikiamų resursų procentinis dydis būtų formuojamas taip, kad jo dydis atitiktų konkrečios informacijos priemonės aprėpties dydį. Vieną kartą nustatytas skaidrus apskaičiavimo modelis automatiškai reguliuos tokį faktorių priklausomai nuo konkrečios informacijos priemonės aprėpties erdvės.

Ypatingą pranašumą toks matematiškai nustatytas automatinis reguliavimas turi dėl savo skaidrumo visiems dalyviams. Tokia procedūra taip pat užkerta kelią – priešingai nei dabartinė centrinė medijos priežiūra - kurios nors pusės rėmimui, taip pat ir piktnaudžiavimui valdžia.

Suprantama, kad tiems, kurie suteiks visuomenei galimybę naudotis jų sukurta infrastruktūra, bus mokama kompensacija. Ši kompensacija privatiems MIP savininkams turi būti mokama iš valstybės biudžeto lėšų ir vykdoma per centrinį banką. Todėl laisvos spaudos įvedimas turi būti atliekamas

kartu su kitomis sudedamosiomis tikros Naujosios tvarkos dalimis ir savaime suprantama, kad tik tokiu atveju gali būti įgyvendintas jos finansavimas. Kaip ir kitų Naujosios tvarkos sudedamųjų, negalime įsivaizduoti laisvos spaudos atskirai, o taip pat ir šiandienų viešpataujančių sąlygų fone.

Šios priemonės, žinoma, negali būti taikomos nacionaliniam televizijos bei radijo transliuotojui, kurio uždavinys ir taip turėtų būti nepriklausomas piliečių informavimas. Ateityje politinė karjera vystysis visiškai kitaip, nei šiandien, ir dabartinio politiko tipas įtakojamas kapitalistų bei MIP, taps pasenusiu modeliu. Dėl tos priežasties nacionalinio transliuotojo kontrolė atiteks gerokai objektyvesniems žmonėms nei dabar.

Stabili sistema kaip tikra Naujoji tvarka

Anksčiau išvardintų keturių sudedamųjų dalių kombinacija sudarys tikrą Naująją tvarką, kuri leis mums panaikinti visus mokesčius, įvesti besąlygines bazines pajamas ir gerokai sutrumpins mūsų darbo dieną.

Šie tikslai šiandien atrodo šiek tiek fantastiški. Tačiau jei suprastume, kad šiandien kiekviena vidutinė šeima, neturinti didelių santaupų, kasmet priversta išleisti apie 10 000 eurų transfertiniams mokesčiams į procentinę sistemą, tai greitai paaiškėtų, koks milžiniškas potencialas išsilaisvins tuomet, kai išdžius srovė, einanti nuo Stropaus pas Turtuolį.

Savaime aišku, kad kai kurių procesų reguliavimui, mokesčius bus galima įvesti ir vėliau. Juk pradžioje mokesčių esmė buvo ne apiplėšimas (bent jau Vokietijos atveju – aut.past), o kaip tik procesų valdymas, kai pvz., atitinkamų veiksmų, teikiančių naudą visuomenei bei gamtai, skatinimas arba atvirkščiai, apmokestinama kenksminga veikla.

Jeigu kas netgi dabar norėtų prieštarauti, sakydamas, kad visų mokesčių panaikinimas paliks be darbo daug mokesčių konsultantų ir valdininkų, tai jam reiktų dar kartą atidžiai perskaityti keturių stabilios Naujosios sistemos sudedamųjų dalių skyrius, ypač skyrių apie besąlygines bazines pajamas. Mes išgalėsime ir toliau mokėti visiems mokesčių konsultantams bei valdininkams, kaip ir visiems kitiems žmonėms, dirbantiems šiandien nereikalingoje mokesčių sistemoje mažiausiai tokį pat atlyginimą, kurį jie gauna dabar. Netgi tuomet, jei išsiųsime šiuos žmones ilgalaikiam poilsiui, mūsų ekonomikos pagamintų prekių bei paslaugų nesumažės, netgi priešingai – padaugės, kadangi produktyvioji visuomenės dalis atsilaisvins nuo nereikalingų formalumų ir galės laisvai užsiimti savo reikalais.

Žmonės, dirbantys gamybos sektoriuje ir taip jau aprūpina prekėmis bei paslaugomis likusią visuomenės dalį, nedirbančią gamybos sektoriuje (tačiau lygiai taip pat liejančią prakaitą). O tie, kurie diena iš dienos priversti beprasmiškai dėlioti popierius iš vienos krūvos į kitą, vis tiek nejaučia jokio pasitenkinimo iš savo darbo. Atsiradus laisvam laikui, jei jiems iš tikro norėsis kažką veikti, jie galės išbandyti produktyvią veiklą ir perimt

Valstybės skolos grąžinimas, kaip jau sakėme, neįmanomas, o jos anuliuojimas naudojant būdus gresia betvarke ir kelia pavojų mūsų gerovei. Todėl kyla teisingo būdo klausimas, kuris atsižvelgtų į visų veikiančiųjų asmenų interesus, taip pat garantuotų visuomenės tvarką ir realios (fizinės) ekonomikos funkcionavimą.

Toks, teisingai kontroliuojamo valstybės išsivadavimo nuo skolos būdas, panaikinant žmonių įsiskolinimą, bet ne jų nuosavybę, yra valstybės paskolos konvertavimas į teisėtą mokėjimo lėšas, tuo pačiu panaikinant lupikiškąjį procentą. Kitaip tariant: tie, kurie investavo santaupas į valstybės paskolą, neliks, skirtingai nuo nekontroliuojamo valstybės bankroto, be cento, o mainais gaus atitinkamą tos pačios vertės kaip ir buvo indėlis ekvivalentą. Arba dar trumpiau: pinigai susidarytų iš valstybinės paskolos atitinkamai jos dydžiui.

Šioje vietoje, pas atitinkamai kondicionuotus dabartinės sistemos atstovus čia pat atsiranda infliacijos refleksas. Jei liekame dabartinėje sistemoje, mums matematiškai garantuojama gerokai didesnė infliacija. Šiuo metu pinigų ir skolų kiekis didėja eksponentiškai ir neišvengiamai tolsta nuo realios ekonomikos, kuri neturi galimybės augti tokiu pat tempu. Valstybės paskolos pavertimas mokėjimo lėšomis nors ir lemia pinigų masės didėjimą, tačiau tai įvyks tik vieną ir paskutinį kartą, kai dabartinės finansinės sistemos infliacija pasmerkta tęstis amžinai.

Tokiu būdu infliacijos pasekmės bus gerokai lengvesnės, nei ji tęstųsi esant dabartinei sistemai. Lieka atviras klausimas dėl trumpalaikio įsikišimo į vartojimo kainas. Reikia nepamiršti, kad valstybės paskolos indėliai, paversti aktyvais, nebūtinai turi būti paleisti į prekių ir paslaugų rinką, taip sukeldami paklausos didėjimo šuolį pasiūlos atžvilgiu. Kalba eina apie kapitalą kaip apie kaupiamo priemonę, kuris jo savininko buvo numatytas ne greitam suvartojimui, o kaip santaupos ateičiai.

Telieka priminti, kad toli gražu ne visa valstybės skola bus konvertuota į aktyvus, o tik ta dalis, kuri susideda iš iš tikrųjų investuotų taupymo tikslais lėšų. Valstybės skola, kuri sudarė kaip komercinių bankų veiklos, išduodant kreditus-paskolas ir taip gaminant naujus pinigus, rezultatas, bet kokiu atveju ir nebuvo numatyti grąžinimui, o nuo pat pradžių tarnavo tam, kad trauktų iš mokesčių mokėtojų kišenės procentus šių kreditų padengimui. Šią valstybės skolos dalį, kuri niekada nebuvo garantuota realiais bankų įsipareigojimais, galima anuliuoti be jokių negatyvių pasekmių žmonėms bei realiai ekonomikai.

Šioje vietoje reikėtų paminėti šio metodo, atlaisvinančio valstybę nuo skolų, autorių Gotfridą Federį (Gottfried Feder, 1883 – 1941), kuris paskelbė savo idėją dar 1919 metais savo „Procentinės pinigų vergovės griovimo manifeste“ („Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft des Geldes“). Šiais laikais jo vardas vis dar siejamas su nacionalsocializmu, nors nuo 1933 metų jis jame nebeveidino bet kokio svarbesnio vaidmens, o jo kritiką lupikiškojo procento atžvilgiu persekioja tiek kapitalistai, tiek ir komunistai bei nacionalsocialistai.

Visuomeninio centrinio banko, turinčio pinigų gamybos monopoliją, sukūrimas, taip pat kaip ir valstybės skolos panaikinimas yra pagrindinės prielaidos perėjimui prie tikros Naujosios tvarkos. Dabar mes pereisime prie konkrečių veiksmų, reikalingų keturių anksčiau išdėstytų stabilios sistemos komponentų realizavimo.

3.2 Realizavimas

Mes nekeliame jokių reikalavimų kokiam nors politiniam aktoriui. Būtų kvaila, jei, pavyzdžiui, kreiptumėmės į aktorių, vaidinantį seriale gydytoją, kad transplantuotų širdį, netgi jei jis ir sutiktų tą padaryti. Tas, kuris neatskiria aktoriaus nuo vaidmens, kurį jis atlieka, gali net į Angelą Merkel kreiptis kaip į frau Bundeskancler, tuo pačiu laukdamas, kad ji kažkoku būdu sugebės ištraukti ekonomikos vežimą iš klampaus lupikiškojo procento purvo. Šito ji nesugebės, ir tai yra ne jos užduotis. Tam ji, kaip, beje, ir visi kiti politiniai aktoriai neturi kompetencijos visomis prasmėmis: nei profesinės, nei realiai turi galimybę priimti atsakingus sprendimus.

Mes neprašome nė vienos šiuolaikinės danistakratijos marionetės ką nors daryti, todėl padarysime viską patys. Pirmiausia, kad nenusižengtumėme Konstitucijai, mes priversime politinius aktorius priimti atitinkamus sprendimus, kas ir parodys kiek tiksli yra mūsų situacijos analizė. Juk gali būti taip, kad mes klystame. Gal mes gyvename ne danistakratijos sąlygomis, o pačioje tikriausioje ir puikiai funkcionuojančioje „demokratijoje“, ir mūsų parlamentarai tik ir laukia, kada į jų rankas pakliūs toks sumanymas kaip mūsų siūlomas, kad galėtų kuo greičiau paleisti jį veikti taip, kaip dabar veikia „neturinčios alternatyvos“ gelbėjimosi priemonės–parašiutai (turime omenyje daugiamilijardinius gelbėjimo fondus, išmokas Europos Sąjungos nariams – valstybėms, atsidūrusioms prie bankroto ribos), kurias apmoka dirbantieji.

Vokietijos Pagrindinio Įstatymo 20 straipsnio 2 punktą sako, kad šalies valdžia kyla iš Tautos. Iš tikro mes turime tokią finansinę sistemą, iš kurios didžioji tautos dalis neturi jokios naudos. Ir jeigu „neturintys alternatyvos“ gelbėjimosi paketai brukami tautai prieš jos valią, tai ir valdžia atitinkamai kyla ne iš jos. Taigi, Konstitucija jau pažeista.

Kyla klausimas, kas atsitiktų, jei Bundestagui bandytume pateikti įstatymų projektą dėl naujos finansinės sistemos, akivaizdžiai ir patikrintai tarnaujančios tautos interesams? Toks žingsnis, greičiausiai turėtų nuspėjamą rezultatą, tačiau tolimesni žingsniai reikalauja, kad šis bandymas būtų atliktas.

Tuo tikslu šiuo metu mes dirbame prie įstatymų projektų, susidedančių iš tikros Naujosios tvarkos įgyvendinimo pagrindų bei priemonių, kad vėliau jį pateiktumėme Bundestagui, kaip tai nuolat daro finansinės sistemos lobistai. Kontaktų su parlamentarais mes, be abejo, turime daug. Mes išbandysime save lobistų vaidmenyje. Tik skirtingai nuo tikrųjų finansinės sistemos lobistų, mes visiškai teisėtai galime vadintis tautos lobistais, kadangi jei tikroji Naujoji tvarka ims veikti, tai naudos iš jos turės praktiškai kiekvienas.

„Tauta – lobisto vaidmenyje“? Tokio dalyko Vokietijos istorijoje dar nebuvo. Šioje vietoje norėtumėme šiek tiek atvėsinti skaitytojo užsidegimą bei viltis. Tai, kad parlamentas stos į tautos pusę, mums ir patiems atrodo iliuzija. Nes mes netikime, jog žmonės šiuo metu atliekantys vyriausybės vaidmenį pajėgūs į panašų valdžios perėmimą. Mes nesitikime, kad mūsų įstatymų projektai taip pat greitai ir be ilgų tikrinimų, pereis per Bundestago aparatą, kaip tai atsitinka su finansinės valdžios pasiūlytomis priemonėmis skirtomis Vokietijos tautos ekspropriacijai. Na, o jei pavyks, tai reiškia, kad šiuo klausimu, laimei, mes labai klydome. Toks rezultatas suteiktų mums mažiausiai rūpesčių, todėl kad mūsų tikslas būtų pasiektas greičiau, nei buvo laukiama ir mums neprireiktų tolimesnių žingsnių.

Po mūsų, kaip spėjame, būsimo nesėkmingo bandymo,usių požiūrių nesuderinamumas tik stiprėtų, kaip ir priemonių griežtumas. Konstitucijos 146 straipsnis sako: „Šis Pagrindinis Įstatymas [...] praranda savo galią iškart, kai tik įsigalioja laisva Vokietijos Tautos valia priimta Konstitucija“. Įstatymų, reikalingų tokio referendumo surengimui kol kas taip pat nėra, tas tiesa, tačiau mes dirbame ir ties šiuo klausimu, kartu su naujos Konstitucijos projektu.

Jei ir šie bandymai patirs nesėkmę, ką mes su apgailėstaviu turime pripažinti, remdamiesi kapitalistų, MIP ir politikos susiliejimo konstatavimu, tai mums lieka tik galimybė nieko neveikiant stebėti dabartinės sistemos griūtį iš šalies. Lupikiškojo procento sistema pati atves savo griaujamąją įtaką prie baigties. Eksponentiškai augančios įmokos procentams ir mokesčiams gali būti renkami iki tol, kol jie neviršys linijiniu principu augančio BVP, kas, sudėtingojo procento dėka - matematiškai neišvengiama. Vėliausiai tuo momentu ir ateis užprogramuota dabartinės sistemos pabaiga.

Pakeliui į šią baigtį vis labiau stiprėjantis valdžios aparatas, susidedantis iš bankų, koncernų, MIP, taip pat tarnaujančių jiems politikų bei valdininkų, bus priverstas panaudoti vis griežtesnes tautos protestų malšinimo priemones. Lisabonos sutartis nuteikia laukti blogiausio. Šį periodą mes vadiname Fašizmo Faze. Jis ateis tuo pat metu panaikinant Konstitucinę tvarką ir stiprės dar greičiau, nei dabar. Todėl, remiantis neišvengiamais įvykiais, mes krepiamės į taip vadinamus Konstitucijos apsaugos organus (Verfassungsschutz) ir visus kitus valstybės „tarnus“, prašydami tarnauti tikrai valstybei – žmonėms, o ne ydingai finansinei sistemai ir jos agregatams. Savo tarnybiniais įgaliojimais Jūs privalote sustabdyti Konstitucinės tvarkos panaikinimą, kurį šiuo metu atlieka Briuselis, Berlynas ir Karlsrūjė (šiuo metu tame mieste yra Vokietijos Konstitucinis teismas).

Mes žinoma tikimės, kad mums neteks pereiti į fašizmo fazę. Tačiau, esant tokioms sąlygoms būtent tokia šių įvykių eiga yra labiausiai tikėtina. Todėl ir šiai fazei mes sukūrėme būtinas priemones. Konstitucijos 20 straipsnio 4 punktą sako: „Prieš tą, kuris nori panaikinti Konstitucinę tvarką, kiekvienas vokiečių turi teisę priešintis, jei nelieka kito kelio“.

Kelią, minimą Konstitucijoje, mes jau aprašėme. Jo įgyvendinimo jau ėmėmės. Ir jei kiti keliai patirs nesėkmę, tada iš principo telieka tik klausimas, ar visų žmonių revoliucija prieš juos engiančią sistemą vyks taikiai ar smurtinėmis priemonėmis.

„Žinių manufaktūra“, be abejo stoja į taikios galimybės pusę. Pasipriešinimo būdai visų pirma turi būti gerai apgalvoti ir numatyta tai, kad nesant MIP palaikymo, mes neturėsime ir daugelio žmonių palaikymo. Todėl mums reikalingas toks kelias, kuriam pakaktų penkių – dešimties procentų žmonių paramos. Tai realus potencialas, kurį galime pasiekti nežiūrint į esamas sąlygas. Jei jau šiandien turėtume laisvą spaudą, galima būtų organizuoti ir politinę partiją, kad pasiektumėme gerų rezultatų rinkimų keliu. Tačiau toks kelias mums, deja, uždarytas.

Šioje vietoje kyla teisėtas klausimas – ką konkrečiai kiekvienas iš mūsų galime jau šiandien padaryti? Ši problema išsamiai nagrinėjama čia: www.wissensmanufaktur.net/steuerboykott (Rico Albrecht). Šiuo adresu rasite išsamesnį, aiškiai išdėstytą aktyvaus ir pasyvaus pasipriešinimo būdų aprašymą.

Perspektyva

Eksponentinis augimas gali pasitarnauti ir mums, jei vis daugiau žmonių ims suprasti mūsų aprašytus dalykus ir vienyšis permainoms. Kol kas nėra daug pabudusių žmonių, tačiau jų vis daugėja ir procesas eina tik viena kryptimi. Jei mes dabar, šiuo svarbiu laikotarpiu, neleisime mūsų suskaldyti ir nepaskėsime įvairiausiose civilizacijos problemų sprendimo modelių detalėse, tai mes dar turime šansą neleisti artėjančioje istorinėje kryžkelėje paleisti sistemos iš naujo. Viskas mūsų rankose. Vienykimės ir dirbkime kartu, kad sustabdytumėme šitą beprotybę! Mes galime sistemos kolapso akivaizdoje pasukti rodyklės tikros Naujosios tvarkos kryptimi.

Mūsų ainiai bus mums dėkingi.

Andreas Popp ir Rico Albrecht

www.wissensmanufaktur.net

vertė: Darius Dimbelis

